

HÁDANKY V HÁDANKÁCH

POSLEDNY

TAJOMSTVÁ V TAJOMSTVÁCH.

GAMBIT

VÍTAZ BERIE VŠETKO.

JENNIFER LYNN BARNES

JENNIFER LYNN BARNES

POSLEDNÝ GAMBIT

Hádanky v hádankách. Tajomstvá v tajomstvách.
Vítaz berie všetko.

Preložila Andrea Vargovčíková

JENNIFER LYNN BARNES
POSLEDNÝ GAMBIT

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

Jennifer Lynn Barnes
THE FINAL GAMBIT

Copyright © 2022 by Jennifer Lynn Barnes
Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková
Cover art copyright © 2022 by Katt Phatt Studio
Cover design by Karina Granda
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Final Gambit
(Little, Brown and Company, New York 2022)
preložila Andrea Vargovčíková.
Redigovala Vlasta Greschová.
Korigovala Klaudia Podolcová.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. - YOLi, Bratislava
roku 2024 ako svoju 2 293. publikáciu
v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán MH creative studio, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9631-2

Williamovi

1. KAPITOLA

„Musíme prebrať tvoje osemnásť narodeniny.“ Alisine slová sa odrážali od stien najväčšej z piatich knižníc v sídle Hawthornovcov. Police, ktoré pokrývali celé steny, siahali do výšky dvoch poschodí. Prehýbali sa pod zväzkami v pevnej aj koženej väzbe, mnohé z nich mali nevyčísliteľnú hodnotu a každý pripomínal muža, ktorý túto miestnosť vystaval.

Tento dom.

Túto dynastiu.

Vedela som si predstaviť, že ma duch Tobiasa Hawthorna pozoruje, ako kľačím na mahagónovej podlahe, prehmatávam dosky a pátram po nepravdivostiach v spojoch medzi nimi.

Keďže som nijaké nenašla, vstala som a otočila sa k Alise. „Musíme? Naozaj?“

„Z právneho hľadiska?“ Alisa Ortegová, vzbuďujúca rešpekt, zdvihla obočie. „Musíme. Už síce máš spôsobilosť na právne úkony, no pokiaľ ide o podmienky dedičstva...“

„Budem mať síce osemnásť, no nič sa nezmení,“ povedala som. Obzerala som sa po miestnosti a rozmýšľala, čo urobím. „Dediť budem až

vtedy, keď vydržím v sídle Hawthornovcov celý rok.“

Svoju právničku som už poznala dosť dobre na to, aby som vedela, čo má na srdci. Narodeniny budem mať osemnásteho októbra. A v prvom novembrovom týždni uplynie rok, odkedy som sem prišla a stala sa najbohatšou tínedžerkou na svete. Dovtedy sa musím sústrediť na niečo iné.

Na stávkku, ktorú chcem vyhrať. Na to, aby som prekabátila Hawthorna.

„V každom prípade...“ Alisa bola nezastaviteľná ako vysokorýchlostný vlak. „Blížia sa tvoje narodeniny, preto treba prebrať niekoľko vecí.“

Odfrkla som. „Presne štyridsaťšesť miliárd?“

Alisa na mňa podráždene fľochla, no ja som sa sústredila na svoju úlohu. Sídlu Hawthornovcov je pretkané tajnými chodbami. Jameson sa so mnou stavil, že ich nenájdem všetky. Upierala som pohľad na obrovský kmeň stromu, ktorý slúžil ako stôl. Z puzdra, ktoré som mala pripevnené na vnútornej strane topánky, som vytiahla nôž, aby som si ním overila, či je puklina na povrchu stola prirodzená.

Už som sa naučila, že nemôžem chodiť nevyzbrojená.

„Kontrola nálady!“ Vo dverách knižnice sa objavila hlava Xandera Hawthorna, žijúceho a dýchajúceho prístroja Ruba Goldberga. „Avery, určí na stupnici od jeden do desať, ako veľmi teraz potrebuješ rozptýlenie a ako veľmi lipneš na svojom obočí.“

Jameson sa nachádzal na druhom konci sveta. Grayson sa od odchodu na Harvard ozval iba raz.

Xander, môj najlepší priateľ z Hawthornovcov, za ktorého sa sám pasoval, považoval za svoju svätú povinnosť udržiavať ma v neprítomnosti svojich bratov v dobrej nálade.

„Jeden,“ odvetila som, „a desať.“

Xander sa mierne uklonil. „V tom prípade sa maj.“ A už ho nebolo.

V nasledujúcich desiatich minútach určite niečo vybuchne. Otočila som sa k Alise a prechádzala pohľadom po zvyšku miestnosti – po zdanelivo nekonečných policiach, kovových točitých schodiskách. „Alisa, veď už vyklopte, čo máte na srdci.“

„Veru, Lee-Lee,“ zatiahol z chodby hlboký medový hlas. „Informuj nás.“ Vo dverách sa zjavil Nash Hawthorne s neodmysliteľným kovbojským klobúkom na hlave.

„Nash,“ otočila sa k nemu Alisa v kostýme, ktorý nosila ako brnenie. „Toto sa ťa netýka.“

Nash sa oprel o zárubňu a ležérne si prekrížil nohy v členkoch. „Ak ma maličká pošle preč, odídem.“ Nash Alise už dlho nedôveroval.

„Som v pohode, Nash,“ ozvala som sa. „Môžeš ísť.“

„Asi môžem.“ Nash sa však ani nepohol. Bol zo štyroch hawthornovských bratov najstarší a na súrodencov dohliadal. V uplynulom roku už dohliadal aj na mňa. A s mojou sestrou už niekoľko mesiacov „nechodil“.

„Dnes nemáte ‚nerande‘?“ podpichla som ho. „Nemal by si byť niekde inde?“

Nash si sňal klobúk a pokojne sa na mňa zadíval. „Stavím sa,“ vyhlásil a zvrtol sa na odchod,

„že chce s tebou prebrať založenie zvereneckého fondu.“

Počkala som, kým sa Nash nevzdiali natolko, že nás už nemôže počuť, a otočila sa k Alise. „Zvereneckého fondu?“

„Chcem ti iba predostrieť rôzne možnosti.“ Alisa sa s ľahkosťou právničky vyhla konkrétnej odpovedi. „Zosumarizovala som ti ich a môžeš sa na ne pozrieť. Vráťme sa ešte k tvojim narodeninám a oslave.“

„Nijaká oslava nebude,“ zamietla som okamžite. Rozhodne som netúžila, aby sa z mojich narodenín stala udalosť, ktorá zaplní titulky novín a časopisov a spôsobí výbuch na sociálnych sieťach.

„Máš nejakú obľúbenú skupinu? Alebo speváka? Treba sa zabaviť.“

Pozrela som na ňu prižmúrenými očami. „Nijaká oslava nebude, Alisa.“

„Chceš pozvať niekoho konkrétneho?“ Alisa však nemala na mysli ľudí, ktorých poznám, ale celebrity, miliardárov, spoločenských prominentov, členov kráľovských rodín...

„Nik sa pozývať nebude,“ zamietla som. „Oslava sa nekoná.“

„Mala by si pouvažovať o svojom názore na...“ začala Alisa, no ja som ju už nepočúvala. Vedela som, čo povie. Hustí to do mňa už skoro jedenásť mesiacov. *Všetci zbožňujú príbeh o Popoluške.*

Lenže táto Popoluška musí vyhrať stávkou. Obzerala som si kovové schodiská. Tri sa krútili proti smeru hodinových ručičiek. Zato štvrté... Vybrala som sa k nemu a zamierila hore. Na podeste som prešla prstami po spodnej strane police oproti

schodom. *Tlačidlo*. Stisla som ho a celá zaoblená polica sa odsunula.

Číslo dvanásť. Šibalsky som sa usmiala. *Tu máš, Jameson Winchester Hawthorne!*

„Nijaká oslava nebude!“ zvolala som dolu na Alisu. A zmizla som v stene.

2. KAPITOLA

V noci som vkĺzla do postele. Postelná bielizeň z egyptskej bavlny ma príjemne chladila. Kým som čakala na Jamesonov telefonát, rukou som zablúdila na nočný stolík a na malú bronzovú brošňu v tvare kľúča.

„Vyber si ruku.“ Jameson natiahne ku mne ruky so zavretými päťami. Poklopkám mu po pravej ruke a on mi ukáže prázdnu dlaň. Skúsím teda ľavú – a s rovnakým výsledkom. Chytí mi prsty a zovrie mi päšť. Otvorím dlaň a mám na nej brošňu.

„Kľúče si vyriešila rýchlejšie než my,“ pripomenie mi Xander. „Na toto je najvyšší čas!“

„Pardon, maličká,“ zatiahne Nash. „Prešlo šesť mesiacov. Už si jedna z nás.“

Grayson mlčí, no keď si chcem brošňu pripnúť a vykĺzne mi pomedzi prsty, zachytí ju, aby nespadla na zem.

Na túto spomienku nadväzuje ďalšia – *Grayson a ja vo vínnej pivnici* –, no rýchlo ju odožením. Počas posledných mesiacov som si už vyvinula vlastné metódy na odpútanie pozornosti. Chytila som mobil, vyhľadala crowdfundingovú

stránku a na nej účty za *lekársku starostlivosť* a *nájomné*. Majetok Hawthornovcov sa oficiálne stane mojím až o šesť týždňov, no partneri z McNamara, Ortega a Jones ma informovali, že vlastným kreditku s prakticky neobmedzeným limitom.

Obdaruj anonymne. Opakovane som klikala na tlačidlo s týmto nápisom. Potom mi konečne zazvonil mobil. Prijala som hovor. „Haló?“

„Potrebujem prešmyčku slova *obnažená*,“ vychrľil Jameson.

„Kdeže, nepotrebuješ.“ Prevrátila som sa na bok. „Ako je v Toskánsku?“

„Myslíš v kolíske talianskej renesancie? Samé kľukaté cesty, kopce a vzdialené údolia, v ktorých sa prevažuje hmla, stromy s listami červenozlatej farby, až sa zdá, že celý svet horí. Myslíš toto Toskánsko?“

„Áno,“ odvetila som. „Mám na mysli presne toto Toskánsko.“

„Už som videl aj lepšie končiny.“

„Jameson!“

„O čom chceš počuť najprv, dedička? O Siene, Florencii alebo o vinohradoch?“

Chcela som počuť o všetkom, no Jameson sa nerozhodol cestovať počas štandardného hawthornovského voľného roka po ukončení štúdia náhodou. „Povedz mi o tej vile.“ *Našiel si v nej niečo?*

„Tvoju vilu v Toskánsku postavili v sedemástom storočí. Údajne je to farmársky dom, no vyzerá skôr ako zámok. Obklopuje ju viac ako štyridsaťhektárový sad olivovníkov. Je tu bazén, pec

na pizzu, v ktorej sa kúri drevom, a obrovský kamenný kozub.“

Vedela som si to predstaviť. Úplne živo – a nie preto, lebo som mala v šanóne jej fotky. „A čo kozub?“ Nemusela som sa ani pýtať, či sa doň pozrel.

„Niečo som našiel.“

Posadila som sa a vlasy mi dopadli na chrbát. „Stopu?“

„Pravdepodobne,“ odvetil Jameson. „No otázka je, ako znie hádanka.“

Akoby mnou prebehol elektrický prúd. „Ak mi to nepovieš, Hawthorne, skončil si.“

„A ja si ten koniec veľmi rád vychutnám,“ odvetil Jameson. Vlastné pery ma zrádzali a chceli sa rozťahnuť do úsmevu. Jameson vycítil, že vyhral, a tak pokračoval: „Našiel som trojuholníkové zrkadlo.“

Hneď sa mi rozkrútili kolieska v mozgu. Tobias Hawthorne vychoval svojich vnukov na hádankách, rébusoch a hrách. Zrkadlo bolo zrejme stopa, no Jameson mal pravdu. Netušili sme, do akej hry patrí. V každom prípade, nebrázdil svet preto, aby hľadal toto.

„Prídeme na to, na čo je tá kovová platnička, neboj sa.“ Jameson akoby mi čítal myšlienky. „De-dička, svet je ako hracia plocha. Len treba stále hádzať kocku.“

Možno, ibaže tentoraz sme nepátrali po nijakej stope ani sme nehrali hru starého pána. Tápali sme v tme v nádeji, že v nej narazíme na odpovede, ktoré nám objasnia, prečo je okrúhla kovová platnička vo veľkosti mince s vyrytými sústrednými kruhmi hodná celého majetku.

Prečo ju menovec Tobiasa Hawthorna a jeho jediný syn nechal mojej mame?

Prečo mi ju Toby vytrhol z ruky predtým, než opäť zmizol, aby sa ďalej hral na mŕtveho?

Toby a tá platnička predstavovali moje jediné spojivo s mamou a obaja zmizli. Nechcela som sa tým dlho zaoberať, pretože ma to bolelo. „Dnes som našla ďalší vchod do tajných chodieb,“ vyhrkla som.

„Vážne?“ odvetil Jameson a tónom hlasu ma vyzýval tak, akoby mi podával ruku pred valčíkom. „Ktorý?“

„Ten v okrúhlej knižnici.“

Na druhom konci linky zavládlo ticho.

„O tom vchode si nevedel,“ dovtipila som sa. Víťazstvo chutí tak sladko! „Mám ti opísať, kde presne sa nachádza?“ zaštebotala som.

„Keď sa vrátim, nájdem ho sám,“ zašomral Jameson.

Netušila som, kedy sa vráti, no čoskoro sa skončí rok, ktorý som mala povinne stráviť v sídle Hawthornovcov, a budem voľná. Budem môcť ísť, kam sa mi zachce, a robiť si, čo sa mi zachce – proste všetko.

„Kam máš najbližšie namierené?“ opýtala som sa Jamesona.

Ak budem priveľmi myslieť na to všetko, utopím sa v túžbe, v žiadostivosti, vo viere, že môžeme mať všetko.

„Na Santorín,“ odvetil Jameson. „No povedz slovo, dedička, a...“

„Len choď a hľadaj,“ zachripela som. „A o všetkom mi referuj.“

„O všetkom?“ zopakoval Jameson chrapľavo. Hneď mi napadlo, čo by sme mohli robiť, keby som tam bola s ním.

Prevrátila som sa na brucho. „Prešmyčka, ktorú hľadáš, je *a nábožne*.“

3. KAPITOLA

Prešli týždne, ktoré mi vyplnili charitatívne večierky a písomky, večerné rozhovory s Jamesonom a nekonečné úvahy, či Grayson vôbec niekedy zdvihne ten poondiaty telefón.

Sústred' sa! Zahнала som myšlienky a sústredila sa na jediný cieľ. S hlavňou pušky pri líci som hľadela pred seba, nadýchla sa, vydýchla a vystrelila – a potom znova a znova.

Súčasťou sídla Hawthornovcov bola totiž aj strelnica. Nemám vzťah k zbraniam a takto som si zábavu rozhodne nepredstavovala. No ani to, že budem úplne bezbranná. Nasilu som uvoľnila zatáté zuby, spustila zbraň a zložila si slúchadlá.

Nash si prezrel terč. „Pekné zásahy, maličká.“

Teoreticky by som zbraň – ani ten nôž v topánke – nemala potrebovať. Teoreticky bolo sídlo Hawthornovcov nedobytné a pri každej ceste von ma vždy sprevádza ozbrojená ochranka. No odkedy sa v záвете Tobiasa Hawthorna spomenulo moje meno, už sa na mňa strieľalo, takmer som vybuchla a uniesli ma. Teória jednoducho nezaručovala, že sa nočné mory nestanú skutočnosťou.

A preto ma Nash učil brániť sa. „Už ti právnička priniesla dokumenty k tomu zvereneckému fondu?“ opýtal sa nenútene.

Moja právnička bola jeho bývalá snúbenica a poznal ju pridobre. „Možno,“ odvetila som. Ešte vždy som mala na pamäti Alisino zdôvodnenie. *Za normálnych okolností by sa pre dediča v tvojom veku zaviedli isté bezpečnostné opatrenia. Pán Hawthorne ich síce zrejme nepovažoval za dôležité, no predsa len treba zvážiť aj túto možnosť. Ak si podľa Alisy založím zverenecký fond, peniaze v ňom bude spravovať správca, ktorý bude mať na starosti bezpečnostné opatrenia a bude zveľaďovať môj majetok. Alisa spolu s firmou McNamara, Ortega a Jones sú, pravdaže, ochotní chopiť sa tejto úlohy s tým, že by mi neodmietli nič, o čo by som požiadala. Tento fond by ťa jednoducho odbremenoval od tlaku dovtedy, kým by si nebola pripravená prevziať majetok do vlastných rúk.*

„Zopakuj mi pravidlo neférového boja,“ vyzval ma Nash a zohol sa ku mne, aby sa mi pozrel priamo do očí. „Ako znie?“

Pokiaľ išlo o Alisu Ortegovú, vôbec nebol taký rafinovaný, ako si nahováral, no aj tak som odpovedala. „Ak vyhráš, nič také ako neférový boj neexistuje,“ odrapotala som poslušne.

4. KAPITOLA

Keď som ráno v deň svojich osemnástych narodenín – prvý deň jesenných prázdnin na vychýrenej strednej škole Heights Country Day – otvorila oči, uvidela som na dverách visieť neskutočnú plesovú róbu. Bola tmavozelenej farby, dlhá až po zem a so živôtikom posiatym myriadou drobučkových čiernych krištálikov, ktoré vytvárali očarujúci nežný vzor.

Tieto šaty pritiahnu všetky pohľady. Boli to šaty, pri ktorých človek iba zalapá po dychu a nezmôže sa na slovo.

Také šaty by si človek obliekol na slávnosť, ktorá si zaslúži titulky na obálkach časopisov a výbuch hashtagov na internete. *Dopekla, Alisa!* Plná vzdoru som sa vybrala k róbe – a vtom som uvidela odkaz, ktorý spolu s ňou visel na vešiaku: *OBLEČ SI MA, AK SA ODVÁŽIŠ.*

Nebol to Alisin rukopis.

* * *

Jamesona som našla na kraji Čierneho lesa. Mal na sebe biely smoking, ktorý mu neskutočne sedel, a stál pri parádnom teplovzdušnom balóne.

Jameson Winchester Hawthorne. Bežala som k nemu, akoby som na sebe nemala objemnú plešovú róbu, akoby som nemala k stehnu pripevnený nôž.

Jameson ma zachytil a zrazili sme sa. „Všetko najlepšie, dedička.“

Niektoré naše bozky boli nenáhlivé a nežné – a iné sťaby oheň.

Až po chvíli som si uvedomila, že nie sme sami. Oren bol však diskretný, nedíval sa na nás, no očividne nemienil dovoliť Jamesonovi Hawthornovi odletieť so mnou bez neho.

Neochotne som sa od Jamesona odtiahla. „Balón?“ opýtala som sa ho sucho. „To fakt?“

„Mal som ťa varovať, dedička...“ Vyšvihol sa na okraj koša, zoskočil a pristál v podrepe. „Na narodeniny bývam nebezpečne dobrý.“

Jameson Hawthorne bol nebezpečne dobrý v mnohých oblastiach.

Podal mi ruku. Chytila som mu ju a ani som nepredstierala, že som si naňho a všetko, čo s ním súvisí, zvykla. Aj za milión rokov budem žasnúť nad životom, ktorý mi Tobias Hawthorne umožnil.

Oren vyliezol do koša za mnou a zadíval sa na horizont. Jameson uvoľnil laná a zapálil oheň.

Stúpali sme nahor.

So srdcom v hrdle som z výšky hľadela na sídlo Hawthornovcov. „Ako ho ovládaš?“ opýtala som sa Jamesona. Všetko okrem nás dvoch a môjho veľmi diskretného ochrankára sa postupne zmenšovalo a vzdalovalo.

„Nijako.“ Jameson ma objal okolo pása. „Nieke-

dy, dedička, stačí iba zistiť, ktorým smerom duje vietor, a nabrať kurz.“

* * *

Balón bol iba začiatok. Jameson Hawthorne totiž nič nerobí polovičato.

Tajný piknik.

Let vrtuľníkom do zálivu.

Útek pred paparacmi.

Pomalý tanec naboso na pláži.

Oceán. Útes. Stávka. Preteky. Výzva. *Toto sa mi vryje do pamäti.* Ten zdrvivý pocit vo vrtuľníku cestou domov si isto vybavím aj po rokoch. Aj ťarchu plesovej róby, vietor na tvári, slnkom vyhriaty piesok a jahody poliate čokoládou, ktorá sa mi topila na jazyku.

Domov sme prišli pri západe slnka. Bol to dokonalý deň. Nijaké davy ľudí, nijaké celebrity, nijaká... „Oslava,“ vydýchla som, keď sa vrtuľník blížil k sídlu Hawthornovcov. Udržiavanú záhradu a trávnik osvetľovali tisíce drobných svetielok – a to nebolo to najhoršie.

„Dúfam, že tam nie je tanečný parket,“ povedala som Jamesonovi varovne.

Jameson pripravil vrtuľník na pristátie, zaklonil hlavu a zasmial sa. „Nechystáš sa okomentovať aj ruské koleso?“

Už som sa nečudovala, že ma odlákal zo sídla. „Je po tebe, Hawthorne!“

Jameson vypol motor. „Našťastie, dedička, Hawthornovci majú deväť životov.“

Vystúpili sme a pobrali sa do záhrady. Zaletela som pohľadom k Orenovi. „Vy ste o tom vedeli,“ obvinila som ho.